

दादिना साधुशब्दस्यान्यथोच्चारणसाध्ये अपभ्रंशशब्दे “त एव शक्तिवैकल्यप्रमादालसतादिभिः । अन्यथोच्चारिताः शब्दा अपशब्दा इतीरिता” इति हरिः “स्लेच्छोहवा नाम यदपशब्द” इति श्रुतिः ।

अपशब्दो लि० पशवे हितः यत्, विरोधे न०त० । पशु-
द्विविधातके ‘अपशब्देव तु वा ईश्वरा’ इति ता० ब्रा०
“अपशब्देव पशूनां द्विविधातिनी” भा० ।

अपशु पु० न पशुः अप्राशस्त्ये न०त० । गोऽश्वभिन्ने पशौ ।
“अपशवो वा अन्ये गोऽश्वेभ्यः इति” “अपशुर्वा एष
यदारण्योनैतस्य होतव्यमिति” च शत० ब्रा० । नास्ति पशु-
र्थस्य । पशुशून्ये “अप्रजा अपशुर्भविष्यति” । शत० ब्रा० ।

अपशुच् लि० अपगता शुक् शोकोयस्य प्रा० ब० । अपगत
शोके । सर्वदाऽपेतशोके आत्मनि पु० । “क उत्तमः-
ल्लोकगुणानुवादात् पुमान् विरञ्चेत विनाऽपशुगन्नादिति,
भागवते पाठं प्रकल्प्य श्रीधरेण अपशुगात्मेतिव्याख्यातम् तस्य
हननञ्च यथार्थोनाज्ञानं “योऽन्यथा सन्मात्मानमन्यथा
प्रतिपद्यते किं तेन न कृतं पापं ? चौरेणात्मापहारिणेति”
मनुना आत्मनोऽन्यथारूपज्ञानेनैव स्वात्महन्तृत्वेऽपि
तथैवात्माज्ञाने आत्महननसक्तम् । अपशोकादयोऽप्यत्र लि० ।

अपश्चिम लि० न पश्चिमः विरोधे न०त० । अपश्चिमे “कस्यपश्च
महाभागस्तेषामासीदपश्चिम” इति रामा० नास्ति पश्चिमः
शेषभवेयस्य । शेषशून्ये, इयत्ताशून्ये च ‘अपश्चिमाभिमां
कष्टाभापदं प्राप्रवत्यहमिति” रामा० ।

अपशय लि० दृश-वेदे बा० श न०त० । अद्रष्टरि अदर्शके
“अन्वा अपश्या न दमन्नभिख्या” इति ऋ० १, १४८, ५,
“अपश्या अद्रष्टारः” इति भा० लोके तु अदर्शीत्येव ।

अपश्रय पु० अप+श्रि-अच् । उपाश्रये “सामासाद् उद्-
सीथोऽपश्रयः” अथ० १५, ३, ८, ।

अपश्री लि० अपगताश्रीर्यस्मात् श्रीःशोभादिः । शोभादिहीने ।

अपश्लिष्ट लि० अप+श्लिष-क्त । श्लेषशून्ये, संसर्गहीने,
विशुक्ते च । [अपक्रय्य स्यातरि लि० ।

अपशठ न० अप+स्था-क अस्वा० षत्वम् । अङ्कुशाद्यै हेम० ।

अपशठ अय्य० अप+स्था-सुषामादि० षत्वम् । निर्दोषे, शोभने,
विपरीते, च । “अपशठ पठतः पाथमधिगोष्ठि शठस्य ते”
इति नैष० । प्रतिकूले, विरुद्धार्थे च लि० । काले पु० ।

अपशठर(ल) लि० अप+स्था-कुरच् वा लत्वम् । प्रतिकूले
हेम० । विपरीते लिका० ।

अपस् न० आप-असुन् ह्रस्वश्च । कर्मणि निरु० । तद्वति च ।

“अपसा सन्तु नेमे” ऋ० १, ५४, ८, अपः कर्म तद्वन्तो-
वेति भा० “ग्लास्वाऽकनन्त्रपसोऽतन्वत” ता० ब्रा० ।

“अदध्यन्तीरपसोयन्त्यच्छा” ऋ० ७, ७१, ३ “अपसा कर्म-
युक्ता” इति भा० । प्राप्ते लि० । “अध्याम कर्मापसा
नवेन ऋ० १, ३१, ८, “अपसा प्राप्तेनेति” भा० ।

अपसद् लि० अपकृष्ट इव सीदति सद्-अच् । अधर्मे, नीचे
च । “रेरे क्षत्रियापसदाः!” इति वेणी० । “विप्रस्य त्रिषु
वर्षेषु ऋपतेर्वर्षयोर्द्वयोः । वैश्यस्य वर्षे चैकस्मिन् षडेतेऽप-
सदाः स्रुता इति” मनूक्ते अनुलोमवर्षस्त्रीजाते
वर्षसङ्करभेदे मूर्द्धावसिक्तादौ पुंस्त्री० । “ये द्विजा-
नामपसदा ये चापध्वंसजाः स्रुता” इति मनुः ।

अपसम अय्य० समाया अत्ययः अव्ययी० । वत्सरात्यये
तिष्ठस्तद्गुणपाठान्नैतस्य समासान्तरघटकता ।

अपसर पु० अप+सृ-भावे अच् । अपयाने, अपसरत्यस्मात्
स्त्वम् अपादाने अच् । प्रतिग्रहक्रयादौ । “निरन्वयोऽ-
नपसरः प्राप्तः स्याच्चौरिकस्त्रिषमिति” मनुः । “अपसरः
प्रतिग्रहक्रयादिः” कुल्लूकभट्टः ।

अपसरण न० अप+सृ-भावे ल्युट् । अपयाने “इतोऽव
सरणमेव श्रेय इति” नाटकम् “अपसरणतोह वा अये देवा
जयन्तोऽजयन्” इति “दिवमेवाग्ने अथेदमन्तरिक्षमथेतोऽनप-
सरणात् सपत्नाननुदन् इति च शत० ब्रा० १, ६, १११ ।

अपसर्जन न० अप+सृज-भावे ल्युट् । त्यागे, वर्जने च ।
घञ् । अपसर्गोऽप्युक्तार्थे पु० ।

अपसर्प पु० अप+सृप-कर्त्तरि अच् । गुप्तचरे ।
“सर्पाधिराजोरुभुजोऽपसर्पं पप्रच्छ भद्रं विजितारिभद्रः”
रघुः । “तथैवासर्पभूतया तत्र ऋद्वाण्डशेषमचोरयावः”
इति दशकु० । भावे घञ् । अपसरणे । [गमने ।

अपसर्पण न० अप+सृप-भावे ल्युट् । अपयाने पृष्ठतो

अपसल लि० अप+सल-कर्त्तरि अच् । अपसव्यताप्राप्ते ।
“यथाबालं पुरस्त्वय यत्रोपवीतानि अपसलानि कृत्वा
तीर्थमवतीर्थेति” शु०त० बौधा० । “अपसलानि अप-
सव्यानीति शुद्धितत्त्वे रघुनन्दनः ।

अपसलवि अय्य० अप+सल-वा० अवि । तर्जन्यङ्गुष्ठ-
मध्यस्थानरूपे पितृतीर्थे, “तर्जन्यङ्गुष्ठयोरन्तरा अपसलवि
अपसव्यं वा तेन पितृभ्योनिदधाति” शु०त० ऋहृम् ।
“सव्येनैव पाणिना स्तृतन्तुं ऋहीत्वा अपसलवि पूर्व्वस्यं
कर्षां पिण्डे निदध्यादिति” गोभिलः ।